

[Grünbaum.]

anden måde, og det tror jeg nok EDB-folkene ville sige i dag at man burde have gjort. Det vidste man også dengang, men man valgte denne metode. Det skal jeg dog ikke gøre noget større nummer ud af, man kan jo komme til at vælge forkert.

Det, der egentlig kaldte mig op, var finansministerens bemærkning om, at man ikke inden for det gældende kildeskattesystem kan ændre på det forhold, som jeg nævnte, at den længstlevende ægtefælle pludselig mister et personfradrag for hele det år, hvori dødsfaldet har fundet sted. Jeg var meget ked af finansministerens udtalelse på det punkt. Finansministeren sagde, at den omstændighed, at personfradraget bortfalder, er en logisk konsekvens af systemet. Ja, det kan man godt sige, og det var da også sådan i den oprindelige kildeskattelov af 1967, men da var det fra dødsfaldstidspunktet. Det er logisk, at man siger, at nu ændres situationen, og havde man før to personfradrag, må man nu nøjes med ét. Men det, der skete — det var jo netop en af disse såkaldt tekniske ændringer, som vi har bøjet os for, jeg kan ikke huske, om det var i 1968 eller 1969 — var, at man sagde: af hensyn til netop EDB-gangen er det bedre, at vi tager årets udgang som det afgørende. Og der kan altså ske det, som jeg har nævnt i et spørgsmål til finansministeren fra udvalget, at hvis f. eks. hustruen dør i november måned, så mister manden, når slutskatten gøres op, personfradraget for hele året. Det er ikke logisk efter kildeskatteloven; det er tværtimod i strid med samtidighedsbeskatningens tankegang, så jeg vil bede finansministeren om at tænke dette problem igennem endnu en gang, og jeg vil gerne sige også her fra talerstolen, at skulle vi, hvis det er nødvendigt af tekniske grunde, endelig være nødt til at tage en af årets ender som det afgørende, så ville jeg da i dette tilfælde foretrække, at vi tog starten. Jeg siger udtrykkelig „i dette tilfælde“, det er nemlig ikke sikkert, det vil være rigtigt i andre tilfælde.

Hølge von Rosen: Det forekom mig, at hr. Ømanns bemærkninger før om det skæve regnskabsår, hvorom reglerne findes i en bekendtgørelse, men nu foreslås indsat i loven, var unødigt sure. Systemet har netop tidligere haft nogle huller, f. eks. et skatte-

frit kvartal ved tilflytning fra andre lande osv., men bliver nu så konsekvent, som det vel overhovedet kan blive, og det vil sige overordentlig konsekvent efter min mening. Det lyder, som om det var lettere at kræve kalenderåret som grundlag, og det synes jeg kræver en kommentar, det bør ikke stå uimodsagt. Det ville efter min mening for at kunne gennemføres kræve, at man kunne bestemme, at folk kun flyttede til og fra Danmark ved udgangen af et kalenderår, og at folk kun døde på en bestemt tid af året og også giftede sig på samme tid. Vi fik forfærdelig travlt, hvis vi skulle ordne folks affærer på den måde, så konsekvent, som hr. Ømann vil.

Finansministeren (Poul Møller): Hr. Grünbaum bad mig om at tænke problemet med den efterlevende ægtefælles personfradrag igennem. Jeg tænker.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven.

(Lovforslaget (nr. 24) findes i tillæg A. sp. 747, fremsættelsen i tidenden sp. 126).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Grünbaum: Lovforslaget går jo kun ud på at ændre de procenter, der skal anvendes ved fastsættelse af lejeværdien i overensstemmelse med det, i hvert fald nogle partier har aftalt ved boligforliget. For så vidt er der ikke meget at tage stilling til. Men der er et enkelt spørgsmål, jeg alligevel gerne vil gøre nogle bemærkninger om, og det drejer sig om landbrugets stuehuse. Det mener jeg vi må se lidt nærmere på i udval-